

Așa-zisa "Vorbire în limbi"

Așa-zisa "Vorbire în limbi"

Mărturia Noului Testament

Marcu 16.17, Marcu 16.17-18: "Și aceste semne vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate demoni: vor vorbi limbi noi; vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva aducător de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor face sănătoși."

În aceste versete avem misiunea cea mare pe care a dat-o Domnul Isus ucenicilor Săi (vezi și Matei 28.18-20). El i-a trimis ca să propovăduiască Evanghelia în toată lumea. Hristos a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși. De aceea El a murit și a înviat (Romani 4.25). Toți care cred și sînt botezați vor fi mîntuiți, însă cei care nu cred vor merge la pierzare.

Celelalte lucruri amintite, scoaterea demonilor (Faptele Apostolilor 16.18), vorbirea în limbi noi (Faptele Apostolilor 2.4), luarea în mâini a șerpilor (Faptele Apostolilor 28.3-6), punerea mâinilor peste cei bolnavi (Faptele Apostolilor 3.7; 5.12) și altele, toate acestea s-au împlinit în viața apostolilor. Ei au fost primii care au crezut. Dar această promisiune nu are valabilitate generală, ca fiecare creștin să o ia pentru el. Apostolii constituiau prima linie care împlineau marea misiune a Domnului. Dacă astăzi un credincios ar lua un șarpe în mînă, nu s-ar întîmpla numaidecît și lui ca apostolului Pavel în Faptele Apostolilor 28.

Este important să vedem semnificația cuvintelor Domnului la sfîrșitul Evangheliei după Matei. Acolo El spune că Îi este dată toată puterea în cer și pe pămînt și că El vrea să rămînă cu noi pînă la sfîrșitul veacului (Matei 28.18-20). În Evanghelia după Marcu însă nu citim că prin semne și minuni vor lucra pînă la sfîrșitul veacului. După cum am văzut, prezicerile Domnului s-au împlinit toate la apostoli aproape cuvînt cu cuvînt - și deci toate, nu numai una sau două!

Este vorba aici de semne prin care Dumnezeu a confirmat la începutul epocii creștine, că într-adevăr propovăduirea Evangheliei s-a făcut din ordinul Lui. Așa l-a confirmat și pe Moise prin semne și minuni, ca fiind slujitorul Lui în fața lui Faraon. Scriitorul epistolei către Evrei amintește prin anul 60 aceste semne, în cuvintele: „Cum vom scăpa noi. dacă stăm nepăsători față de o mîntuire așa de mare, care, începînd să fie vestită de Domnul, ne-a fost adeverită de cei care au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor prin semne, puteri și felurite minuni și prin darurile Duhului Sfînt, împărțite potrivit cu voia Sa?” (Evrei 2.3-4).

„Limbile noi” pe care Domnul le amintește în Marcu 16 nu sînt noi în sensul că n-au fost încă auzite sau că ar fi fost noi celor care le azeau, ci erau limbi străine celor care le vorbeau, erau alte limbi decît cele pe care le cunoșteau pînă atunci. Aceasta ne este arătat de cuvîntul grecesc „kainos” care înseamnă ceva nou, în sensul că nu a fost cunoscut. În grecește mai există un cuvînt pentru nou și anume „neos”. care are însă sensul de tînăr, proaspăt. Aici însă nu este folosit acest „neos”.

Faptele Apostolilor 2.4-13

Cele spuse anterior se confirmă în aceste versete (în cuvîntul „limbă”). După venirea Duhului Sfînt, ucenicii au început să vorbească în alte limbi, așa cum le-a dat Duhul. Aceste alte limbi (versetele 8-11) sînt evident acele „limbi noi” despre care vorbește Domnul în Marcu 16.17. Ucenicii care știau de fapt numai aramaica și greaca, vorbeau acum în puterea Duhului Sfînt aproximativ 16 limbi și dialecte.

Se aude des ideea: ucenicii vorbeau în limba lor, însă ascultătorii azeau fiecare în limba proprie, citîndu-se pentru aceasta versetele 6,8 și 11 unde este vorba de auzire. În primul rînd, însă, în versetele 6 și 11 scrie categoric că ci îi azeau vorbind în limba lor. În al doilea rînd am citit în versetul 4 că vorbeau în alte limbi. A fost o minune de vorbire, nu de auzire.

Din aceste versete se limpezesc două lucruri:

- Celelalte limbi și limbile noi au fost limbi care într-adevăr se vorbeau pe pămînt și care pentru ucenici au fost niște limbi străine, pe care nu le-au învățat și nu le-au vorbit pînă atunci.

- Acest dar a fost dat de la Dumnezeu prin Duhul Sfînt pentru a propovădui „lucrările mari ale lui Dumnezeu”, adică lucrarea Domnului Isus de pe cruce și urmările binecuvîntate pentru cei care cred. Rezultatul acestei predici minunate îl găsim în versetul 41: „Au fost adăugate 3.000 de suflete.”

Dumnezeu a dat unor oameni neînvățați, într-un mod supranatural și duhovnicesc, capacitatea de a vorbi în alte limbi pe care nu le-au învățat.

În aceste limbi vesteau lucrările mari ale lui Dumnezeu, care înseamnă Evanghelia. Ei au fost înțeleși de cei prezenți care erau necredincioși, deoarece vorbeau în propriile lor limbi.

Ceea ce Domnul a vestit în Marcu 16.17 s-a adeverit (a devenit realitate) deja în ziua de Rusalii. Cu acestea se și clarifică intenția pe care Dumnezeu a avut-o cu darul de a vorbi în limbi. De aceea este greșit să înțelegi locul din Faptele Apostolilor 2 ca o particularitate unică, iar celelalte locuri să le explici altfel. Nu. Chiar locul acesta este explicația pentru celelalte.

Faptele Apostolilor 10.46 și 19.6

Și în relatarea despre mîntuirea lui Corneliu se amintește „că vorbeau în limbi.” Corneliu fără îndoială era deja mîntuit și născut din nou înainte de a veni Petru la el. Dar lui îi mai lipsea cunoașterea lucrării lui Hristos săvîrșită pe cruce și așadar Evanghelia mîntuirii. În Efeseni

1.13 este scris că cel care a crezut cuvîntul adevărului (Evangelhia mîntuirii) va fi pecetluit cu Duhul Sfînt. Pînă atunci păgînii nu ajunseseră la cunoașterea binecuvîntărilor hotărîte de Dumnezeu.

Acum Petru le propovăduiește Evangelhia, lucrare pentru care el însuși a trebuit să fie învățat (Faptele Apostolilor 10.9-17) și astfel Corneliu și ai săi au primit prin credință iertarea păcatelor pentru Numele Domnului Isus, iar Duhul Sfînt a venit peste ei (Faptele Apostolilor 10.43). Acum au venit la credință și oameni dintre neamuri (samaritenii din Faptele Apostolilor 8 și Corneliu nu au fost israeliți). Drept dovadă că au primit Duhul Sfînt a fost faptul că Petru i-a auzit vorbind în alte limbi. Dumnezeu a adevărit prin aceasta că iudeii și națiunile au fost binecuvîntate în mod egal în Hristos. Așa cum au primit iudeii Duhul Sfînt în Faptele Apostolilor 2, l-au primit și Corneliu cu ai săi. Aceasta adevărește Petru în Faptele Apostolilor 11.15-16: „Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfînt a căzut peste ei, ca și peste noi la început. Și mi-am adus aminte de cuvîntul Domnului, cum a zis: »Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duh Sfînt.«"

Vorbirea în limbi nu a fost o apariție necesară care însoțea primirea Duhului Sfînt, fiindcă atunci trebuiau și samaritenii (vezi Faptele Apostolilor 8) să vorbească în limbi. Era un semn că Dumnezeu nu mai făcea deosebire între iudei și neamuri, ci atît iudeii cît și neamurile aveau de acum încolo parte de aceleași binecuvîntări.

O situație asemănătoare a fost și cu cei doisprezece ucenici din Efes (Faptele Apostolilor 19.1-7). Aici nu este chemat Petru sau unul din cei doisprezece ucenici ai Domnului de pe pămînt, ci Pavel, care a fost chemat de Domnul ca apostol al națiunilor. Propovăduitorul Evangheliei slavei nu a stat în umbra apostolilor, ci pe același teren ca și ei.

Ucenicii din Faptele Apostolilor 19 nu au primit încă Duhul Sfînt. fiindcă nici nu știau despre venirea Lui. Ei cunoșteau doar predica lui Ioan Botezătorul și au fost botezați cu botezul lui Ioan. Un creștin este însă numai acela care are Duhul Sfînt, prin care devine un mădular al Trupului lui Hristos. Acești credincioși se găseau încă pe terenul Vechiului Testament. Credința lor încă nu însemna că erau creștini. Ioan Botezătorul, David, Avraam, Noe etc. nu au fost creștini, ci au fost credincioși născuți din nou. Un creștin însă nu este numai născut din nou, ci el posedă și Duhul Sfînt (vezi Evangelhia după Ioan 3.3-5; Efeseni 1.13; Romani 8.9b).

Acum Pavel a devenit unealta prin care Dumnezeu aducea în poziția de creștini pe acești născuți din nou: „Cînd și-a pus Pavel mîinile peste ei, Duhul Sfînt a venit peste ei și vorbeau în limbi și proroceau" (versetul 6).

Din aceste întîmplări vedem că atît iudeii cît și păgînii au primit Duhul Sfînt după ce au crezut. Semnul exterior de a vorbi în limbi dovedea că stăteau pe același tărîm ca cei care aparțineau acum Trupului lui Hristos pe pămînt.

Nu fiecare care a primit Duhul Sfînt a vorbit și în limbi! La samariteni și la temnicerul din Filipi nu se amintește așa ceva. Este de aceea neînțeles faptul că mulți fac deosebire între cele întîmplate în capitolul 2 și cele din capitolele 10 și 19 din Faptele Apostolilor. Aproape toți recunosc că în capitolul 2 este vorba de limbi străine neînvățate. Dar în capitolele 10 și 19, același cuvînt (grecescul „glossa") să fie o vorbire în stare de extaz? Fără îndoială, în toate cele trei cazuri este vorba de o vorbire în limbi străine.

1 Corinteni 12-14

În 1 Corinteni 12-14, mai ales în capitolul 14 este scris foarte detaliat despre darul vorbirii în limbi. Adunarea din Corint era formată mai ales din păgîni care s-au întors la Dumnezeu și apostolul le putea mărturisi că în Hristos, în toate au fost făcuți bogați, în orice cuvînt și orice cunoaștere, așa că nu aveau lipsă de nici un dar al harului (1 Corinteni 1.5-7). Însă cu toate că au fost așa de mult binecuvîntați de Dumnezeu, erau duhovnicește într-o stare săracă. Ei s-au împărțit în grupări (1 Corinteni 1.11-13; 3.3-4). Ei îngăduiau relații sexuale în afara căsniciei (5.1-2; 6.13-17), ei se dădeau reciproc în judecată (6.1-7) și multe altele sînt amintite în muștrările făcute de apostol în această epistolă.

Începînd cu capitolul 12, apostolul îi învață despre sarcina mădularelor Trupului lui Hristos. Acolo el enumeră în versetele 8-10 și 28 diferite daruri. Este remarcabil că în amîndouă cazurile, darurile vorbirii în limbi și a interpretării limbilor stau chiar la urma înșirării tuturor darurilor. Vorbirea în limbi străine nu a fost un dar atît de însemnat cum era cuvîntul despre înțelepciune sau cum erau apostolii care, fiind întemeietorii Adunării, stau pe primul loc. Vorbirea în limbi a fost un dar ca semn, întocmai ca și cel al vindecării bolnavilor. Pentru a-1 exercita nu era nevoie de o cunoaștere mare a gîndurilor lui Dumnezeu. Nici nu a fost dat pentru zidirea credincioșilor, ci ca un semn pentru cei necredincioși, care înțelegeau aceste limbi străine.

Este de asemenea important faptul că Pavel pune în 1 Corinteni 12.29-30 întrebarea: „Oare toți sînt apostoli? Toți sînt proroci? Toți sînt învățători? Toți fac minuni? Toți au daruri de vindecări? Toți vorbesc în limbi? Toți interpretează?" La fiecare din aceste întrebări trebuie să se răspundă: nu! Pavel a arătat în acest capitol că nu toate mădularele au aceeași misiune și același dar. De aceea este împotriva Scripturii, dacă se spune astăzi că fiecare poate sau trebuie să posedă darul „vorbirii în limbi."

Mai trebuie explicat și darul „interpretării limbilor" (1 Corinteni 12.10 și 30). S-ar putea obiecta împotriva darului vorbirii în limbi: dacă este vorba numai de limbi străine pe care vorbitorul nu le-a învățat, însă pe care le poate vorbi prin Duhul lui Dumnezeu, atunci interpretarea ar fi doar o lucrare de traducere. Aceasta însă poate să fie învățată și exercitată de fiecare. Pentru aceasta nu este nevoie de nici un dar al harului. Se trece însă cu vederea că vorbirea în limbi plus interpretarea ei este aceeași cu prorocirea (despre aceasta mai mult în capitolul 14). Vestea prezentată în limba străină trebuia nu numai tradusă, dar și explicată. Cuvîntul lui Dumnezeu nu fusese încheiat (nu fusese scris în întregime), așa că atunci se mai descopereau adevăruri noi. Dacă aceasta se întîmpla într-o limbă străină, atunci trebuia atît tradus cît și interpretat. Pentru aceasta era folosit darul de explicare, interpretare.

În 1 Corinteni 13.1, apostolul Pavel spune: „Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n-aș avea dragoste, sînt o aramă sunătoare sau un chimval răsunător." Cum am văzut, limbile în care vorbeau credincioșii erau limbi omenești străine. Ce vrea să spună Pavel prin „limbi îngerești"? De aici nu putem deduce că el însuși a vorbit în asemenea limbi (îngerești). Pavel avea obiceiul să se dea pe el însuși ca exemplu, cînd voia să explice ceva (compară cu 1 Corinteni 4.6; Romani 7.7-25). Aici în 1 Corinteni 13.2 adaugă: „Și chiar dacă aș avea darul prorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința..." în versetul 9 spune: „căci cunoaștem în parte și prorocim în parte." Pavel folosește aici fără îndoială un caz presupus, cu ajutorul căruia el vrea să explice corintenilor, ce înseamnă lipsa de dragoste. De

aceea nu se poate deduce din cuvintele lui. că el sau alții într-adevăr au vorbit în limbi îngerești sau chiar că „vorbirea în limbi” să fie aceeași cu „limbile îngerești”. Dacă recunoaștem că Pavel nu a posedat toate tainele, toată cunoștința și toată credința, că el aici presupune cazul încă neîntâmpat, atunci și prima propoziție este tot o ipoteză. - La întrebarea, care sînt limbile îngerilor. nu putem să ne oprim mai mult. Însă este limpede, că și aceste ființe spirituale posedă limba ca mijloc de comunicare (compară cu Isaia 6.3; Zaharia 3.4; Iuda 9).

În 1 Corinteni 14, Pavel se ocupă mai amănunțit cu vorbirea în limbi. Din acest capitol avem impresia că acei credincioși erau așa de încântați de darurile harului, ca niște copii de o jucărie nouă. Deosebit de tare ieșea la iveală aceasta cu ocazia vorbirii în limbi. De aceea apostolul trebuia în mod serios să-i îndrepte. Acest capitol este așadar nu o instruire (învățare) despre „vorbirea în limbi”, ci o avertizare serioasă ca darurile harului pe care Dumnezeu le-a dat Adunării Sale să fie folosite în mod corect.

Cum am mai văzut, darul vorbirii în limbi străine a fost dat de Dumnezeu ca semn pentru cei necredincioși. Oamenii care auzeau în limba lor „faptele cele mari ale lui Dumnezeu”, prin aceasta erau convinși și aduși la pocăință. Aceasta este dovedit în 1 Corinteni 14.22: „Prin urmare limbile sînt un semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși.”

Acest capitol conține încă o învățătură importantă. În versetul 21 Pavel citează liber textul din Isaia 28.11-12: „»Voi vorbi poporului acestuia prin alte limbi și prin buze străine, și nici așa nu Mă vor asculta«, zice Domnul.” Din conținutul textului din Isaia 28 reiese că Israel nu a ascultat de proroci trimiși de Dumnezeu. Acesta a fost motivul pentru care Dumnezeu a trebuit să vestească o judecată asupra lor prin asirieni, care vorbeau o limbă străină. Prin această lucrare Israel trebuia smerit.

Pavel redă aceste cuvinte probabil într-o legătură cu totul altfel. Nu a alungat oare atunci Israel pe cel mai mare profet al lor, adică pe Mesia? De aceea Dumnezeu a pus prin darul limbilor un semn al judecății peste poporul Său pămîntesc. care acum este pus deoparte pentru un timp. A devenit clar că Evanghelia harului care a fost vestită națiunilor păgîne, acum se vestește tuturor popoarelor pămîntului. Dar ca și pe vremea lui Isaia, poporul Israel în totalitatea sa nici acum nu ascultă ce spune Dumnezeu.

De exemplu, în loc să meargă în portul din Corint pentru a vesti acolo Evanghelia (folosindu-se darul vorbirii în limbi) marinarilor veniți din mai multe țări, corintenii se desfătau în strîngerile lor cu darul acesta spectaculos. Dar aici ei nu erau înțeleși de nimeni. De aceea Pavel îi corectează. Tot capitolul 14 vorbește despre strîngerile laolaltă ale adunării din Corint, așa cum reiese fără îndoială din versetele 4, 5, 12, 19, 23-35.

Este de înțeles că acela care vorbește în adunare într-o altă limbă, nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu. Nimeni nu o înțelege, cu toate că exercită un dar al harului dat de Dumnezeu și poate chiar să-și exprime taine în duh, aceasta însemnînd lucruri care pînă atunci nu au fost descoperite (1 Corinteni 14.2). Tainele în Noul Testament sînt lucruri care pînă atunci nu au fost cunoscute, dar acum sînt descoperite, înțelese numai de credinciosul duhovnicesc (compară mai ales 1 Corinteni 15.51; Efeseni 3.3-5).

Cine vorbea într-o limbă în strîngerile laolaltă ale celor credincioși se zidea numai pe el însuși. Este însă aceasta scopul vorbirii în Adunare? De aceea Pavel spune că cineva trebuie să și interpreteze cele spuse, pentru ca Adunarea să obțină zidire (versetele 4,5,6,9,13). Tot așa și cu rugăciunea și cu lauda într-o limbă pe care nimeni nu o cunoaște (versetele 14-17).

Un alt argument al apostolului este indicat în legătură cu impresia făcută în Adunare de vorbirea în limbi asupra necredincioșilor.

Dacă ei nu înțelegeau aceste limbi, nu ar zice că sînt nebuni (versetul 23)? În sfîrșit, apostolul dă o indicație care are valabilitate și astăzi. Epistola către Corinteni este adresată Bisericii lui Dumnezeu care este în Corint și către toți cei care cheamă în vreun loc Numele lui Isus Hristos (1 Corinteni 1.2). Această indicație este: „Femeile să tacă în biserici, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvîntul; ci să fie supuse, cum zice și legea” (1 Corinteni 14.34). Cit de ușor unii creștini trec în zilele noastre peste acest cuvînt! Mai ales cînd este vorba de așa-zisa „vorbire în limbi”, femeile au adesea un rol dominant. Însuși acest fapt real ar trebui să conducă pe fiecare credincios la o gîndire serioasă. „Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile, dacă sînt de la Dumnezeu, căci au ieșit în lume mulți proroci mincinoși” (1 Ioan 4.1).

Apostolul admite corintenilor în strîngerile lor vorbirea în limbi - este doar un dar al harului lui Dumnezeu - însă numai cu două condiții: în primul rînd au voie să vorbească numai doi sau cel mult trei unul după altul și în al doilea rînd trebuia să fie prezent și unul care să interpreteze cele spuse. Dacă lipsea acesta, nu era permisă vorbirea cu voce tare în limbi (versetele 27-28).

Am avut o mică privire asupra celor ce spune Scriptura despre darul harului de a vorbi în limbi. Este un dar dat de Dumnezeu ca și darul vindecării, să folosească pentru slăvirea Lui și ca un semn pentru oameni.

Mai există astăzi vorbirea în limbi ?

O afirmație clară că vorbirea în limbi și darul de vindecare nu ar mai fi în vremurile noastre nu găsim în Noul Testament. Pe de altă parte nu scrie în nici un loc că aceste daruri vor rămîne pînă la sfîrșitul epocii creștine. Poate cineva va spune că acesta nu este nici un argument! Ca răspuns, cităm un verset în care Duhul Sfînt spune categoric că anumite daruri vor continua: „Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Hristos, pînă vom ajunge toți la unitatea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om matur, la măsura staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4.11-13).

Domnul Isus vede aici Adunarea ca Trupul Lui, înaintea Lui și anume din acel moment de cînd apostolii și profeții Noului Testament au pus la început temelie (Efeseni 2.20; 3.5) pînă la acel punct, cînd măsura înălțimii staturii plinătății lui Hristos va fi fost ajunsă. Aceasta este ținta lucrării darurilor. Va fi atinsă vreodată această țintă aici pe pămînt? Va exista oare aici pe pămînt vreodată o unire a credinței și o unire a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu la toți creștinii?

Fiecare cititor să-și găsească pentru sine răspunsul atunci cînd privește starea prezentă a creștinătății. Țelul va fi atins cînd în curînd Adunarea (Biserica) va fi slăvită, fără pată, fără zbîrcitură sau altceva de felul acesta și va fi unită cu Capul ei în cer. Pînă în clipa aceea.

Domnul Isus ca Mântuitorul Trupului Său lucrează neîncetat prin Duhul Sfânt, prin Cuvîntul Său, dar și prin darurile evangheliștilor, păstorilor și învățătorilor, pentru zidirea Trupului Său, și anume atîta timp „pînă vom ajunge toți acolo ...”. Nici un cuvînt despre limbi și vindecări! Aceste daruri nu au fost date pentru zidirea Trupului, ci ca semne ale puterii și prezenței lui Dumnezeu. Oricine dorește să cunoască astăzi lucrările mari ale lui Dumnezeu și lucrarea Sa de mîntuire, poate să deschidă desăvîrșitul Cuvînt al lui Dumnezeu. El va găsi acolo tot ce are nevoie pentru mîntuirea sufletului său și pentru o umblare după voia lui Dumnezeu.

În afară de aceasta mai există cîteva argumente foarte puternice, care dovedesc că vorbirea în limbi și vindecarea au avut locul lor numai în vremurile de început ale Bisericii.

Cînd scriitorul vorbește în locul deja amintit, în Evrei 2.4 - adică la începutul anilor șaizeci ai primului secol creștin - de semne, puteri și felurite minuni și daruri ale Duhului Sfânt, face lucrul acesta la timpul trecut: „... în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor ...” De aici rezultă că aceste lucrări (daruri) de minuni, de care aparține și vorbirea în limbi, atunci aparțineau deja trecutului.

Acest gînd este confirmat în 1 Corinteni 13.8-10: „Dragostea nu pierie niciodată. Prorociile se vor sfîrși: limbile vor înceta: cunoștința va avea stîrșit. Căci cunoaștem în parte și prorocim în parte; dar cînd va veni ce este desăvîrșit, acest „în parte” se va sfîrși.”

Dragostea dumnezeiască rămîne veșnică, fiindcă este natura lui Dumnezeu. Și va veni o clipă cînd nu va mai fi nevoie de nici o prorocie și de nici o cunoștință, atunci cînd desăvîrșirea va veni odată cu venirea Domnului Isus pentru a lua pe ai Săi acasă. Atunci nu va mai exista o „lucrare în parte”, ci darurile acestea vor fi puse la o parte (se vor sfîrși). Însă, spre deosebire de aceasta, este spus despre limbi că vor înceta.” Prorociile. cunoștința și tot ce este „în parte”, la venirea Domnului vor fi puse la o parte, clar limbile vor înceta. Aceasta este o indicație că limbile vor înceta în alt timp, adică mai repede decît prorociile și cunoașterea.

Încă o dată să amintim paralela dintre lucrările de minuni pe care le făcea Moise înainte de ieșirea Israelului din Egipt și semnele despre care vorbește Domnul în Marcu 16 către ai Săi. care și-au găsit împlinirea în primele timpuri ale creștinismului și sînt descrise în Faptele Apostolilor. Semnele și minunile în legătură cu ieșirea poporului Israel din Egipt de asemenea nu au durat mult. La fel ca în Evrei 2.4, se spune și în Deuteronom 26.8, privind în urmă: „Domnul ne-a scos din Egipt ... cu semne și minuni.” Privind profetic, ieșirea poporului Israel din Egipt este un tablou al începutului Bisericii creștine pe pămînt. Este semnificativ că paralelismul se extinde în amănunțime.

În scrierile „părinților Bisericii” din primele trei-patru secole nu se găsește nimic despre vorbirea în limbi. Numai Eusebius (circa 260 - 339) vorbește ceva despre „vorbirea în limbi” și anume în descrierea sa a lucrării învățătorului rătăcit Montanus, care afirma că este Paracletul (Mijlocitorul) promis. Prin aceasta se adeverește în istoria Bisericii adevărul din 1 Corinteni 13.8. că „limbile” au încetat.

La sfîrșit, o întrebare serioasă pentru inima și cugetul nostru. Creștinii între ei sînt dezbinați. Unitatea Duhului în general nu a fost păstrată. Aceasta este o realitate adînc umilitoare. Dacă și în zilele noastre Dumnezeu ar mărturisi prin lucrări de minuni și vorbiri în limbi, atunci unde și în ce grupare de creștini ar trebui să o facă? Există o grupare de credincioși care poate afirma că au păstrat dragostea dintîi, au respectat Cuvîntul lui Dumnezeu și nu au tăgăduit Numele Domnului (Apocalipsa 2 și 3)? Cel mai înalt lucru pe care Domnul în scrisoarea către Filadelfia îl recunoaște este o putere mică. Dacă astăzi într-adevăr s-ar mai face aceste semne lucrate de Dumnezeu, nu ar avea oare ele ca urmare îngîmfarea duhovnicească?

În realitate așa este în cercurile în care vorbirea în limbi este înțeleasă ca o lucrare deosebită a Duhului, vorbindu-se mereu că celorlalți le lipsește ceva esențial în viața de credință și de adunare. Ceea ce însă lipsește astăzi este cumpătarea, înțelepciunea duhovnicească și păzirea Cuvîntului lui Dumnezeu.

clickbible.org